

Zusterkerken KwaZulu-Natal

Onze reis naar Zuid-Afrika

Waarom naar Zuid Afrika?

We zijn met vier leden van de Coördinatiecommissie Zusterkerken Zuid-Afrika (CZZA), Anne-Marie, Auke, Hans en Kees, naar Zuid-Afrika gegaan. Het doel was om de verbondenheid met de kerken in KwaZulu-Natal (KZN) te onderhouden en te versterken. Nu er geen witte zendelingen meer zijn, hebben de kerken daar hun eigen verantwoordelijkheid. Wij willen graag van hen horen wat zij nodig hebben op weg naar verdere zelfstandigheid. Na de reis brengen wij de resultaten terug naar de kerk van Kampen en de Steun Biedende Kerken (SBK).

Kerkdiensten

We hebben 2 kerkdiensten bijgewoond. De eerste was in Umbulu, niet zover van de miljoenenstad Durban. De weg ernaar toe kostte ons 2,5 uur... We hebben, ondanks Google, achteraf meerdere rondjes om de kerk gereden. De kerk was niet zichtbaar vanaf de weg. Nadat we vast hadden gezeten in de modder kwamen we een uur te laat... De gemeente was enthousiast aan het zingen! Het zingen is een belevenis. Er is een voorzangster, die eerst het eerste woord of de eerste regel voorzingt. Daarna valt de gemeente in op verschillende toonhoogtes. Opvallend was dat er twee mannen in de kerk waren, verder alleen vrouwen en kinderen. In de Zulu cultuur is het niet stoer om naar de kerk te gaan. Vaak werken mannen uit de dorpen in de steden en komen ze sporadisch thuis. Daardoor zijn er meer

mannen in de kerken in stedelijke gebieden. De kerken zijn sober, soms aangekleed met feestelijke kleden. Twee gemeentes zijn voorzien van instrumenten voor de begeleiding. De voorganger komt op de kansel zonder handdruk van de ouderling die bij ons belangrijk wordt gevonden. Bij het gebed is er eerst ruimte voor de gemeenteleden om te bidden vanaf hun staplaats. Dat gebeurt met veel vuur. Een zuster uit de gemeente leest de bijbeltekst. Vervolgens houdt de voorganger een vurig betoog, dat voor ons niet te volgen is. Regelmatig wordt er gezongen. De collecte werd verzameld door een meisje van 4 jaar, dat pas haar oma heeft verloren. Ze werd hierbij begeleid terwijl ze met het open mandje de mensen langs ging. De predikant werd tot slot vrolijk toegezongen wegens zijn verjaardag – dat zingen wij ook mee! Na de zegen verzamelt de gemeente zich in een kring in de hal en onder het zingen begroeten we iedereen.

Avonturen

Zodra we in de auto stapten was het sowieso een avontuur. Ons verblijf op de Missiepost lag 800 meter hoog. De gravelweg naar beneden koste bijna een halfuur aan potholes, steenslag, ontwijken van ribbels en dan toch weer links rijden bij een tegenligger.

Het eerste avontuur heb je boven gelezen. Het tweede avontuur was een lange weg die we niet in mochten – maar wel in konden, dachten wij...Tenslotte moesten we toch op 3 wielen een steile overgang af en langs de parallel-

hadden gereden dat klaar werd gemaakt voor een asfalt weg. Op de laatste dag hadden we onderweg een stop bij Arie en Merrill Reitsma in Richmond. Zij verblijven daar nog 3 maanden per jaar. Op weg naar Richmond begon er onder de auto wat te klapperen. Dan denk je – nee hè. Gelukkig wist Arie vlakbij zijn huis een garage van een vriend. Na een uurtje konden we de auto weer ophalen.

Bed, breakfast and more

We verbleven in het huis dat ds. Vonkeman in de jaren zestig op de missiepost heeft gebouwd. Het is nu de 'pastorie' van ds. Mdu Mahlangu. Zijn vrouw was met hun kersverse dochter nog in Potchefstroom bij haar ouders. We werden door Mdu gastvrij ontvangen. Met zijn vijven hebben we iedere ochtend uitgebreid ontbeten en 's avonds gekookt en samen gegeten. De vele tafelgesprekken gingen over eten, geloof, zingen, Nederlands. De Zoeloes lachen veel, we hebben dus ook veel met Mdu gelachen. De 'load sheddings' werden iedere dag besproken. Dat zijn de periodes dat er geen stroom is. In het verleden viel de stroom willekeurig uit. Nu kreeg iedere regio 2 á 3 maal per dag gedurende 4 uur een stroomloze periode toegewezen. Dan kon je in de winkels ook niet pinnen... Wat wel willekeurig uitviel was het internet. We raakten ook gewend om zonder douche bij de wastafel te spetteren, aan het toilet zonder haakje/slot. Of de slecht regelbare douche, 100 meter verderop net als op de camping. 's Ochtends hoorde je om een uur of zes allerlei vreemde vogels fluiten, tetteren en zingen en schreeuwen. Vanaf ongeveer 7 uur werden ze opgevolgd door de kwetterende schoolkinderen. Iedere morgen lopen de leerlingen vanuit de vele dorpjes in uniform naar scholen.

Overleggen....

Dat deden we ongeveer 9 x: 4x kerkenraad: Umbulu (ds. Thulani Hlela), Ndaleneni (ds. Sipho Pungula), Lensindiso (ds. Mdu Mahlangu) en Mafakatini (ds. Paul Sithole). Verder met Missionboard, de medewerkers van de Missionpost, de studenten. Op de maandag van ons vertrek hadden we een extra overleg met ds. Pungula over de studenten. Tussendoor bezochten we het maaltijden project voor kinderen van de lagere school in Mafakatini. Zij komen 4 x per week 's middags een warme maaltijd halen, horen een bijbelverhaal en zingen een lied. Voor het weekend krijgen ze eten mee naar huis.

De vier studenten theologie (v.l.n.r.): Khula, Khehla, Mongameli en Sibule

Ontmoeting in de kerk van Vishavisha

Op onze 'vrije dag' heeft Mdu ons rondgeleid door de omgeving bij de kerken van Vishavisha en Ngwegwe, preekplaatsen van Lensindiso. Iedere gemeente heeft een aantal preekplaatsen. Ook daar wordt wekelijks of 2 wekelijks een dienst gehouden door evangelisten/oudsten en de predikant, die rouleren. In totaal zijn er ongeveer 20 preekplaatsen van de 4 gemeentes.

Verder hebben we met ds. Andries Burger de conferentie op vrijdag 24 februari voorbereid.

Conferentie en resultaten

De conferentie was gepland om 10.00 uur, om 11 uur konden we beginnen naar goed Afrikaans gebruik.. Niemand is daar chagrijnig over, ook wij niet....

Aanwezig waren leden van drie gemeentes. Ds. Paul Sithole was geholpen aan staar en mocht niet autorijden.

We hebben uitgebreid gesproken over de vraag wat de gemeentes nodig hebben op weg

naar verdere zelfstandigheid. Daar bleek uit dat vanuit Nederland soms te gemakkelijk ervan werd uitgegaan dat die verzelfstandiging geen voorbereiding nodig had. Daarvoor hebben we onze excuses aangeboden.

Er is afgesproken dat we vanuit de SBK zo nodig financieel bijdragen aan verdere toerusting. De Afrikaanse classis neemt het op zich om toerusting voor kerkenraden te organiseren. Verder heeft scholing voor de penningmeesters van de kerken prioriteit.

De studenten blijven onze support ontvangen. Het is belangrijk dat zij hun studie kunnen afronden nu de eerste generatie predikanten de komende jaren verder met pensioen zal gaan. Daarnaast verwachten we van de gemeentes dat zij voor projecten een duidelijke onderbouwing en omschrijving geven. Met daarbij de inschatting van hun eigen bijdrage. Vervolgens wordt overlegd wat de bijdrage vanuit Nederland kan zijn.

Een belangrijk onderwerp voor de komende tijd is de organisatie van de Missiepost. Hoe is de eigendom, het beheer en het gebruik geregeld. Wie gaat daar over? Daarover bestaat onduidelijkheid, wat aanleiding kan geven voor misverstanden. Ook daar vragen we aan de Zuid-Afrikaanse kerken: wat hebben jullie nodig om dit goed te regelen?

Vanwege de hoge temperatuur hielden we de conferentie buiten onder een boom

Tenslotte

Op de laatste zondag heeft de mensen van de missiepost en de kliniek voor ons een bbq georganiseerd. We zaten de hele dag in een miezer wolk. Ds. Mahlangu heeft dus vooraf in de garage het vlees geroosterd. Tot slot werden we vurig toegezongen door de aanwezigen in het Zulu met psalm 121. Een ontroerend moment als besluit van een gezegende reis. God zij dank hebben we de vreugde in het geloof ervaren en zijn we veilig op de vele wegen en in de lucht bewaard. *(Auke Siebenga)*

Groepsfoto na afloop van de conferentie